

и че всѣкой отъ царството му трѣбва да изпълнява своитѣ длѣжности.

Веднѣжъ въ кухнята станало чудо. На тридесетѣтъхъ и двама братя се родилъ новъ братъ — мѣничакъ бѣлъ жбѣ.

Той излизалъ отъ челюститѣ не съ дни, а всѣка минута.

— Ехе, че това е Мждрецъ! — пробѣбралъ Языкѣтъ.

— Що за жбѣ е той? — питали се другитѣ жби.

— Такѣвъ, който се ражда по-късно отъ другитѣ братя. Слушалъ съмъ, че се казва . . . Е, това е все едно, както ще да се казва; щомъ се е родилъ въ кухнята, ще бжде готвачъ, наравно съ другитѣ братя! . . .

Така рѣшили Языкѣтъ, а новиятъ жбѣ расѣлъ и порасѣлъ, но сѣвсѣмъ не мислилъ да се залавя за работа.

— Не съмъ простакъ, — говорѣлъ си той, — да ставамъ готвачъ! . . . Не, щомъ като съмъ мждрецъ, то навѣрно, тукъ на бѣлия свѣтъ ще има друго занятие приготвено за мене, и много по-добро отъ това да разкѣсвамъ зеле и моркови! . . .

Нека моитѣ братя простаци се справятъ съ черната работа, азъ не съмъ роденъ за това! . . .

И той гордо странилъ отъ другитѣ жби. И засрямялъ го, и каралъ му се дебелиятъ Языкѣ, но нищо не помагало. Жбѣтъ Мждрецъ не искалъ да работи!

— Чакай, азъ ще те науча тебе, бездѣлнико! . . .

Разсърдилъ се най-послѣ Языкѣтъ и занатрупвалъ на младия жбѣ работа слѣдъ работа.

Забѣхталъ се и заревалъ така отъ злоба твѣрдоглавиятъ жбѣ, щото и самъ свѣтлиятъ царъ Разумъ зачулъ тоя шумъ и запиталъ:

— Какво се е случило? За какво е този шумъ?

И Языкѣтъ доложилъ на великия царъ за непослушния жбѣ, по име нареченъ Мждрецъ.

